

Arrest

nr. 62 660 van 31 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. LAUWERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 december 2009 dient verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 februari 2011 wordt de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.12.2009 werd ingediend door :

(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Marokko
geboren te {...}
adres: {...}

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Hoewel betrokkene vóór 18 maart 2008 een geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen, slaagt hij er niet in aan te tonen dat hij duurzaam lokaal verankerd is in België. Betrokkene haalt aan dat hij de twee landstalen machtig zou zijn, maar legt hier geen bewijsstuk van voor. Verder haalt betrokkene geen element aan, legt geen stavingstukken voor en er zijn geen bewijzen terug te vinden in zijn administratief dossier van sociale banden in België, gevolgde alfabetiseringscursus, zijn werkverleden of werkbereidheid.

Betrokkene legt daarenboven geen documenten voor die kunnen bewijzen dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden van een ononderbroken verblijf zoals gesteld in de instructies van 19.07.2009 (voor 2.8A wordt de periode van 5 jaar namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009). Betrokkene beweert zijn onafgebroken verblijf te kunnen bewijzen aan de hand van zijn behaalde diploma. Betrokkene legt hier echter geen bewijs van voor. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Verder meent betrokkene te voldoen aan het criterium 'andere prangende humanitaire situaties', doch hij legt geen elementen voor die deze bewering kunnen staven. De loutere vermelding dat betrokkene geregulariseerd zou kunnen worden op basis van 'andere prangende humanitaire situaties', volstaat niet om als grond aanvaard te worden. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Betrokkene haalt tenslotte aan dat hij reeds een tijd in België verblijft samen met zijn familie. Betrokkene toont echter de verwantschap niet aan. De loutere verklaring dat betrokkene familie is, kan niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden aangezien dit geen bewijs van verwantschap is. Daarenboven toont betrokkene niet aan waarom de aanwezigheid van familie een reden voor regularisatie vormt.

De advocaat van betrokkene verwijst naar een aanvraag 9.3 waarop volgens hem nog geen definitieve beslissing werd genomen. Deze aanvraag waarnaar verwezen wordt, werd echter behandeld als een aanvraag art. 58 al.3 en dd. 20.07.2005 werd er een beslissing genomen. Betrokkene werd uitgenodigd om deze beslissing, samen met de bijlage 13 te betekenen, maar betrokkene heeft dit niet gedaan. Hierop is de wijkagent dd. 23.08.2005 en dd. 22.09.2005 bij betrokkene ter plaatse gegaan, maar hij was hier niet aan te treffen. Betrokkene heeft het nagelaten om zijn nieuwe woonplaats aan te geven."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Ter adstructie van zijn eerste middel betoogt verzoeker:

"Overwegende dat overeenkomst artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 stelt dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft;

Overwegende dat de buitengewone omstandigheden door de verwerende partij worden aangenomen het verzoek ex artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 ontvankelijk verklaard zijnde middels beslissing van 7 oktober 2010;

Overwegende dat vervolgens de verwerende partij beslist dat het verzoek dient te worden afgewezen als zijnde niet gegrond;

Overwegende dat hiertoe de integrale motivering van de verwerende partij zich beperkt tot de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dewelke zoals algemeen bekend werd vernietigd door de Raad van State middels arrest de dato 9 december 2009;

Meteen wordt door de vernietiging de dato 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 geacht nooit te hebben bestaan, zodat zij ook niet kan toegepast worden door de verwerende partij;

Overwegende dat in een bericht van 11 december 2009 de Dienst Vreemdelingenzaken op haar website mededeelde dat zij loyaal de richtlijnen van de bevoegde Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in het raam van zijn discretionaire bevoegdheid zou blijven volgen;

Dat de Staatssecretaris verklaarde dat zijn discretionaire bevoegdheid zou laten leiden tot het geheel van beginselen die hem doen besluiten dat een bepaalde persoon verblijf verdient op grond van lange procedures, humanitaire situaties of een lokale verankering waarmee de Staatssecretaris laat verstaan dat hij de beginselen van de instructie van 19 juli 2009 zal toepassen;

Overwegende dat in de mate de Staatssecretaris de vernietigde instructie van 19 juli 2009 in afwijking van artikel 9Bis van de Wet van 15 december 1980 zou toepassen dit slechts kan in de mate dat de Staatssecretaris hiermede een soepeler beleid zou voeren dan voorzien in artikel 9bis daar waar de verstrenging van het beleid in afwijking van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 in uitvoering van een vernietigde instructies nadeliger zou zijn voor vertoger en derhalve een verstrenging zou inhouden van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 en zonder meer onwettig;

Overwegende dat de verwerende partij het verzoek van vertoger ontvankelijk verklaarde en derhalve de buitengewone omstandigheden voor het indienen van een regularisatie verzoek overeenkomstig artikel 9bis aanvaardde;

Overwegende dat verwerende partij zich tevreden stelt te zeggen dat er nog niet voldoende bewijzen waren ofschoon deze op elk ogenblik konden worden gevraagd, minstens verzoeker kon worden gehoord;

Overwegende dat vervolgens de verwerende partij stelt dat in toepassing van artikel 9bis de hem opgelegde criteria 2.8B in navolging van de instructie kan worden toegepast op de andere prangende humanitaire situaties;

Overwegende dat vertoger een grondig gemotiveerd regularisatieverzoek indiende, de voorhanden zijnde bewijzen ter beschikking stelde en zich bereid verklaarde op elk ogenblik voor bijkomende stukken te kunnen zorgen;

Overwegende dat het indienen van een regularisatieverzoek overeenkomstig artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 de verblijfstoestand van vertoger niet wijzigt zodat hij op het ogenblik van het indienen van zijn verzoekschrift illegaal in het Rijk verbleef en derhalve noch mag werken noch aanspraken kan maken op een arbeids- of beroepskaart af te leveren door de Gewestelijke Tewerkstellingsdienst;

Overwegende dat daar waar de verwerende partij aanneemt dat de uitzonderlijke omstandigheden zoals voorzien in artikel 9bis wel degelijk aanwezig zijn zodat het verzoek ontvankelijk diende te worden verklaard, zij bovendien aanneemt dat er qua verblijfsduur inderdaad vertoger zich bevindt in een toestand van "andere prangende humanitaire situatie die een regularisatie verrechtvaardigen" maar vervolgens deze andere prangende humanitaire situatie van tafel veegt als zijnde niet bewezen of onmogelijk te bewijzen;

Dat de bestreden beslissing dan ook onterecht werd genomen;

Dat onderhavig beroep dan ook ontvankelijk is en gegrond;"

2.2. Aangaande verzoekers betoog dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door een arrest van de Raad van State van 9 december 2009, merkt de Raad op dat uit het betrokken arrest blijkt dat de voor de Raad van State bestreden instructie vernietigd werd omdat ze "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt." Het gegeven dat de instructie van 19 juli 2009, waarvan gewag gemaakt wordt in de aanhef van de bestreden beslissing, vernietigd werd, belet niet dat

de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij zinnens is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke gedragslijn kan immers bijdragen tot een eenvormige toepassing van de discretionaire bevoegdheid.

Door het uitvaardigen van de instructie van 19 juli 2009 heeft de verwerende partij niets anders gedaan dan kenbaar te maken door welke criteria zij zich in het algemeen zal laten leiden bij het beoordelen van de gegrondheid van de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt ten andere op dat de instructie van 19 juli 2009 op een niet-exhaustieve wijze bepaalde specifieke situaties opsomt die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt uit de volgende zinsnede: *“Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep.”*

Door aldus te handelen wijkt verweerder niet af van het gestelde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of installeert hij geen afwijkend regime, doch maakt hij de invulling die hij in het algemeen geeft aan de hem door dit artikel toegekende discretionaire bevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging slechts publiek en laat hij de mogelijkheid open voor de toekenning van een machtiging tot verblijf aan vreemdelingen die zich bevinden in andere prangende humanitaire situaties dan deze die in de instructie opgesomd worden.

Het gegeven dat de bestreden beslissing, die in de aanhef expliciet verwijst naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tevens verwijst naar de vernietigde instructie van 19 juli 2009 laat op zich dan ook niet toe te besluiten dat de motivering gebrekkig is of dat de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid heeft toegepast op een wijze die strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.3. Waar verzoeker kritiek geeft op de verwerende partij, stellend dat deze *“zich tevreden stelt te zeggen dat er nog niet voldoende bewijzen waren ofschoon deze op elk ogenblik konden worden gevraagd, minstens verzoeker kon worden gehoord”*, merkt de Raad vooreerst op dat de bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste van de criteria zoals bepaald in de instructie van 19 juli 2009 bij de aanvrager zelf rust.

Waar verzoeker met zijn betoog doelt op een schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsverplichting merkt de Raad vervolgens op dat volgens de rechtspraak van de Raad van State de hoorplicht inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; Zie ook I. OPDEBEEK, “De Hoorplicht”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 2006, p. 235-278). De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris om de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond te verklaren kan niet als een dergelijke maatregel worden gezien. Deze beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. Het komt de vreemdeling die een aanvraag indient op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toe om zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van de aanvraag en hierin zijn persoonlijke situatie, die van belang kan zijn bij het beoordelen van de aanvraag, toe te lichten. Verzoeker toont bovendien ook niet aan welke inlichtingen hij bij zijn horen door de gemachtigde van de staatssecretaris zou verstrekt hebben die aanleiding zouden kunnen geven tot een andere beoordeling van zijn aanvraag, zodat de hele zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan zijn tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.4. Verzoeker slaagt er met zijn bloot betoog dat hij een grondig gemotiveerd regularisatieverzoek indiende, dat hij de voorhanden zijnde bewijzen ter beschikking stelde en dat hij verklaarde op elk ogenblik voor bijkomende stukken te kunnen zorgen, niet in aan te tonen met welke stukken en motivering de verwerende partij geen rekening heeft gehouden bij het treffen van de bestreden beslissing. Evenmin slaagt verzoeker er in aan te tonen op welke wijze de verwerende partij haar ruime appreciatiebevoegdheid heeft geschonden.

Waar verzoeker verwijst naar criterium 2.8.B. blijkt evenwel uit nazicht van het administratief dossier, en meer bepaald het typeformulier dat verzoeker gebruikt heeft voor het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker zich niet beroepen heeft op dit criterium om geregulariseerd te worden.

2.5. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat uit het gegeven dat zijn aanvraag ontvankelijk werd verklaard, kan afgeleid worden dat hij zich bevindt in een toestand van *“andere prangende humanitaire situatie die een regularisatie verrechtvaardigen.”* Er is immers een fundamenteel verschil tussen de ontvankelijkheid van de aanvraag, waarbij nagegaan wordt of er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die rechtvaardigen waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging in België wordt ingediend, en de gegrondheid van de aanvraag waarbij nagegaan wordt of er redenen zijn om de vreemdeling te machtigen tot een verblijf in het Rijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.6. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstructie van zijn tweede middel betoogt verzoeker:

“1. Eerste onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de verwerende partij haar beslissingen met redenen moet omkleden met vermelding van de omstandigheden van de zaak;

Overwegende dat deze verplichting onderworpen is niet alleen aan de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991;

Dat de motivering zowel in feite als in rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;

Dat de motivering moet bestaan uit juridische feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;

Dat in ieder geval onduidelijke, onnauwkeurige, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn;

Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich in feite beperkt tot de mededeling dat het verzoek weliswaar ontvankelijk is binnen het kader van de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, doch dient te worden afgewezen als zijnde ongegrond binnen het kader van de ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij;

Overwegende dat in het motiverende gedeelte duidelijk wordt aangegeven dat de verwerende partij zich baseert op de toepassing van de instructie van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, instructie dewelke evenwel werd vernietigd door arrest van de Raad van State van 9 december 2009;

Overwegende dat meteen een administratieve beslissing van de verwerende partij zich stoelt op een onwettige basis zijnde een instructie van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dewelke niet bestaat;

Overwegende dat niet nuttig kan worden betwist dat de bestreden beslissing minstens gedeeltelijk werd gestoeld op een vernietigende instructie van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid die niet bestaat minstens niet meer bestaat zodat de motivering onwettig is in feite en in rechte;

Overwegende dat in de gegeven omstandigheden de motivering dan noch als draagkrachtig, deugdelijk in feite, noch in rechte kan worden aanzien, bovendien niet afdoende, zodat de vernietiging van de akte zich opdringt;

2. Tweede onderdeel: de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid

Overwegende dat bovendien de motivering niet correct is, dat de administratie perfect op de hoogte is van de toestand van vertoger, over de nuttige bewijzen beschikte en kon beschikken door aanvraag en er geen enkele rekening wordt gehouden met het feit dat vertoger zijn vaste stek in het Rijk vond, hier studeerde en hier zijn naastbestaanden heeft en dit gedurende jaren minstens sedert 2004;

Dat het dan ook kennelijk onredelijk is het verzoek van verzoeker af te doen op de enige en loutere overweging dat alsnog het diploma niet werd voorgelegd, dat geen stukken van de burgerlijke stand worden voorgelegd m.b.t. verwantschap en dies meer;

Dat de bestreden beslissing er zich louter toe beperkt het aanhalen van de stereotype wettelijke formulering gevolgd door “niet bewezen”;

Dat minstens op deze grond de beslissing als niet zorgvuldig moet worden aangemerkt en de beslissing moet worden vernietigd;

Dat vertoger dan ook een verder verblijf in België niet mag worden ontzegd;

Dat bovendien en voor zoveel als nodig bijgaand het diploma of certificaat van de opleiding in Namen wordt voorgebracht, alsmede het bewijsstuk dat vertoger aldaar ingeburgerd is en er zelfs fitness volgde;”

2.7. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ontvankelijkheid doch ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat hij duurzaam lokaal verankerd is in België, dat hij voldoet aan de voorwaarden van een ononderbroken verblijf zoals gesteld in de instructie van 19 juli 2009, dat verzoeker geen bewijzen voorlegt die kunnen staven dat hij voldoet aan het criterium andere prangende humanitaire situaties en dat hij de verwantschap met in België verblijvende familie niet aantoonst.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

2.8. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.9. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.10. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.11. Waar verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de instructie van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 juli 2009 *“dewelke evenwel werd vernietigd door*

een arrest van de Raad van State van 9 december 2009", herneemt de Raad het gestelde onder het punt 2.2.

2.12. In tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn verzoekschrift blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers verklaringen dat hij in het Rijk een vaste stek vond, dat hij hier studeerde en hier vermeende naastbestaanden heeft en "dit gedurende minstens sedert 2004." De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat verzoeker geen bewijzen heeft voorgelegd die zijn verklaringen staven.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich beriep op criterium 2.8.A. en op 'andere prangende humanitaire situaties'.

Criterium 2.8.A bepaalt dat de vreemdeling die zich hierop baseert moet kunnen aantonen dat hij een ononderbroken verblijf van minstens vijf jaar in België heeft, voorafgaand aan de aanvraag voor een machtiging tot verblijf en dat hij voor 18 maart 2008 een wettig verblijf in België heeft gehad, waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum, of geloofwaardige pogingen ondernomen heeft om in België een wettig verblijf tot stand te brengen:

"2.8 Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. (...) Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen."

In de instructie wordt een opsomming gegeven van wat beschouwd wordt als 'prangende humanitaire situatie'. Evenwel wordt gesteld: *"Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep."* Naast de opsomming gegeven in de instructie kan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aldus nog andere situaties in ogenschouw nemen die als prangende humanitaire situatie kunnen beschouwd worden. Het komt evenwel aan de vreemdeling toe in zijn aanvraag te verduidelijken in welke prangende humanitaire situatie hij zich bevindt.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag heeft verzoeker volgende documenten voorgelegd:

- paspoort,
- document 'Institut d'enseignement de Promotion Sociale de la Communauté française' (ongedateerd),
- document van 23 januari 2002 van Marokko betreffende : 'Expédition du Décret n° 20247 relatif à l'autorisation du changement de noms patronymiques',
- gelijkvormigheidsattest nr 337/2003 van 21 oktober 2003
- brief van de Dienst Vreemdelingenzaken van 30 juni 2004 aangaande de aanvraag op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet,
- brief van 1 maart 2005 van de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande de aanvraag op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet,
- brief van het kabinet van de minister van Binnenlandse Zaken van 9 juni 2004 aangaande de aanvraag op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

In zijn aanvraag zelf stelde verzoeker dat hij sinds 23 juni 2004 ononderbroken op het grondgebied verblijft, dat zijn ouders sinds een achttal jaren in België verblijven, zijn broers sinds minstens 11 jaar, dat hij zich had ingeschreven aan het Institut d'Enseignement de Promotion Sociale de la Communauté Française om er een opleiding te volgen waarbij hij tevens zijn verblijfsadres opgeeft, dat hij na zijn studies naar Antwerpen verhuisde om zijn intrek te nemen bij zijn familieleden, dat hij thans afgestudeerd is en zoekt naar een passende betrekking, dat hij beide landstalen voldoende machtig is en dat uit dit alles zijn ononderbroken verblijf blijkt alsook zijn duurzame lokale verankering. Voorts meent

verzoeker dat nog geen definitieve beslissing werd genomen over zijn aanvraag in kader van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de door verzoeker aangevoerde elementen en stavingstukken in ogenschouw heeft genomen doch geoordeeld heeft dat deze niet volstaan om een verblijfmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toe te kennen. Immers oordeelde de gemachtigde: *“Hoewel betrokkene vóór 18 maart 2008 een geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen, slaagt hij er niet in aan te tonen dat hij duurzaam lokaal verankerd is in België. Betrokkene haalt aan dat hij de twee landstalen machtig zou zijn, maar legt hier geen bewijsstuk van voor. Verder haalt betrokkene geen element aan, legt geen stavingstukken voor en er zijn geen bewijzen terug te vinden in zijn administratief dossier van sociale banden in België, gevolgde alfabetiseringscursus, zijn werkverleden of werkbereidheid. Betrokkene legt daarenboven geen documenten voor die kunnen bewijzen dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden van een ononderbroken verblijf zoals gesteld in de instructies van 19.07.2009 (voor 2.8A wordt de periode van 5 jaar namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009). Betrokkene beweert zijn onafgebroken verblijf te kunnen bewijzen aan de hand van zijn behaalde diploma. Betrokkene legt hier echter geen bewijs van voor. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Verder meent betrokkene te voldoen aan het criterium ‘andere prangende humanitaire situaties’, doch hij legt geen elementen voor die deze bewering kunnen staven. De loutere vermelding dat betrokkene geregulariseerd zou kunnen worden op basis van ‘andere prangende humanitaire situaties’, volstaat niet om als grond aanvaard te worden. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Betrokkene haalt tenslotte aan dat hij reeds een tijd in België verblijft samen met zijn familie. Betrokkene toont echter de verwantschap niet aan. De loutere verklaring dat betrokkene familie is, kan niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden aangezien dit geen bewijs van verwantschap is. Daarenboven toont betrokkene niet aan waarom de aanwezigheid van familie een reden voor regularisatie vormt. De advocaat van betrokkene verwijst naar een aanvraag 9.3 waarop volgens hem nog geen definitieve beslissing werd genomen. Deze aanvraag waarnaar verwezen wordt, werd echter behandeld als een aanvraag art. 58 al.3 en dd. 20.07.2005 werd er een beslissing genomen. Betrokkene werd uitgenodigd om deze beslissing, samen met de bijlage 13 te betekenen, maar betrokkene heeft dit niet gedaan. Hierop is de wijkagent dd. 23.08.2005 en dd. 22.09.2005 bij betrokkene ter plaatse gegaan, maar hij was hier niet aan te treffen. Betrokkene heeft het nagelaten om zijn nieuwe woonplaats aan te geven.”*

Deze motivering vindt grondslag in het administratief dossier. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid te oordelen dat, daar verzoeker geen bewijzen heeft voorgelegd van zijn beweringen inzake zijn ononderbroken verblijf in het Rijk van minstens vijf jaar en van zijn duurzame lokale verankering in het Rijk, met name geen bewijs dat hij beide landstalen voldoende machtig is, geen bewijzen van sociale banden in België, geen bewijzen van alfabetiseringscursus, werkverleden of werkbereidheid, en geen bewijs van het behaalde diploma, zijn aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfmachtiging afgewezen werd. Tevens heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid geoordeeld dat verzoeker zich voorts slechts beroepen heeft op ‘andere prangende humanitaire situaties’ zonder evenwel aan te geven in welke prangende humanitaire situatie hij zich bevindt of hiervan stavingstukken voor te leggen. Daar verzoeker evenmin bewijsstukken voorgelegd heeft van de beweerde afstammingsband met familieleden die zich in België bevinden noch verduidelijkt heeft waarom de aanwezigheid van familieleden in België een reden voor regularisatie zou zijn, kon de gemachtigde eveneens in redelijkheid oordelen dat op deze grond geen verblijfmachtiging kan afgeleverd worden.

2.13. Waar verzoeker stelt dat het kennelijk onredelijk is zijn verzoek af te doen met de enige en loutere motivering dat alsnog het diploma niet werd voorgelegd, dat geen stukken van de burgerlijke stand worden voorgelegd m.b.t. verwantschap en dies meer, merkt de Raad in de eerste plaats op dat het aan verzoeker zelf toekomt zorgvuldig te zijn bij het opmaken van zijn aanvraag in het kader van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan het de verwerende partij niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met stukken die hij niet heeft voorgelegd. Bovendien betwist verzoeker in zijn verzoekschrift niet dat hij geen diploma en geen stukken heeft neergelegd die de verwantschap met zijn vermeende familie staven.

2.14. Waar verzoeker betoogt *“Dat bovendien en voor zoveel als nodig bijgaand het diploma of certificaat van de opleiding in Namen wordt voorgebracht, alsmede het bewijsstuk dat vertoger aldaar ingeburgerd is en er zelfs fitness volgde”*, merkt de Raad op dat het de gemachtigde van de

staatssecretaris niet verweten kan worden geen rekening te hebben gehouden met stukken waarvan hij niet op de hoogte was op het moment van het treffen van de bestreden beslissing.

2.15. Verzoeker maakt met zijn betoog aldus op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken niet aannemelijk dat verweerder niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Eveneens blijkt dat de zaak van verzoeker op geïndividualiseerde basis werd onderzocht en er in casu geen sprake kan zijn van een stereotiepe motivering. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht is geschonden, noch het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER